

Het eerste gesprek

'Toen ik Kees van de redactie sprak over een bijdrage aan dit mooie blad beloofde ik iets te schrijven over mijn proces van aanmelding tot detox naar ambulante zorg naar uiteindelijk de dagbehandeling en al gravende in mijn hoofd kwam ik erachter dat ik niet precies meer wist hoe lang ik nou eigenlijk al nuchter ben'.

Ik kan u vertellen: Dat is een mooi kerstkado voor een verslaafde. Ik ben de tel kwijt! Maar dat terzijde. Ik ben maar eens door mijn mailbox gegaan om nou eens te kijken wanneer het begon en

hoe het een beetje gelopen is: Het begint met een mailtje waarin mijn hulpverlener mij aanraad om toch te komen. Surprise! Wie dat niet herkent...Dat eerste gesprek. Ik maakte mijn borst al nat toen ik na een week nuchter blijven mijn opwachting maakte. Esther, mijn

eerste hulpverlener, had mij een jaar terug doorverwezen naar iemand met specifieke ervaring met mijn soort problemen. Dus ik bereide me voor op iemand die geschikt is voor het zwaardere werk. Schoorvoetend ga ik de wachtkamer in en beeld me een huilbui in, een tirade, hemeltergende gebaren, een discussie over geld, een opengesneden familieruzie, anything. Ellende...aaargh. Ik ga zitten en stel me netjes voor en begin over mijn problemen te redeneren zo goed mogelijk alles op een gouden weegschaaltje wegend, want je zou eens verkeerd begrepen kunnen worden... Ineens onderbreekt hij me en wijst achter mij het raam uit: Kijk! Zie je dat? Ik zag niks. 'Daar, buiten op die boom,' Ik zie nog steeds niks. Bomen en kutweer. 'Nee op die boom, daar, een boomklimmertje!' Enigszins verwaast en afgeleid speur ik naar buiten. "Daar gaat ie! Zie je em?" Dan zie ik wippend een heel klein vogeltje stap voor stap de boombast waarop hij zit

afspeuren op zoek naar insecten. Steeds wip wip smul smul wipt hij van onder, naar boven stap voor stap huppend tot hij aan de top van de boom komt en in een sierlijke duikvlucht naar beneden hetzelfde proces bij de boom ernaast herhaalt tot het kleine junkje na een paar bomen uit zicht verdwijnt. In eerste instantie denk ik bij mezelf: Hé, dit gaat van mijn behandeltime af, we moeten het over problemen hebben, spijkers met koppen a.u.b.! Na een maand of drie abstinentie weet ik beter. En geloof me, als

je iemand een beetje leert kennen en je kent verslaving goed dan is dat kicken. Net zoals het ook best wel lekker is om, als je doorgesnoven zit te tweaken en te liegen, eerlijk in your face te horen krijgt dat je gewoon overkomt als een gebruiker: Glashard. Laten we elkaar geen mietje noemen. Dan weet je weer precies waar je staat en is daar toch ook

een zijwind in je leven, een scherpe misschien maar wel een die effect heeft. Gewoon die waarheid, de werkende sturende waarheid, iets om op te varen. Meteen komt er bij die zijwind het besef dat jezelf niet een professionele steunzool hoeft te worden om hier bovenop te komen. En ook meteen dat 'soi' gevoel dat je de ernst van het geheel, die spanning, eraf voelt gaan, die tijgerklauwen en die angst, die diep snijdende allesverwoestende paranoia van coke, pillen, speed, en drank en gewoon die zelfhaat, dat disrespect naar je eigen spiegelbeeld. Soi. Verder. Dat is ervaring en kennis, daar is geen pil voor en dat is (geacht politiek Den Haag) niet uit te drukken in centen. Nu weet ik dat ik een half jaar geleden 'daar' was en nu "hier" ben. A small tiny step for humanity but the hugest fucking migration in the world of a junky.

A. Doppelganger, december 2014